

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

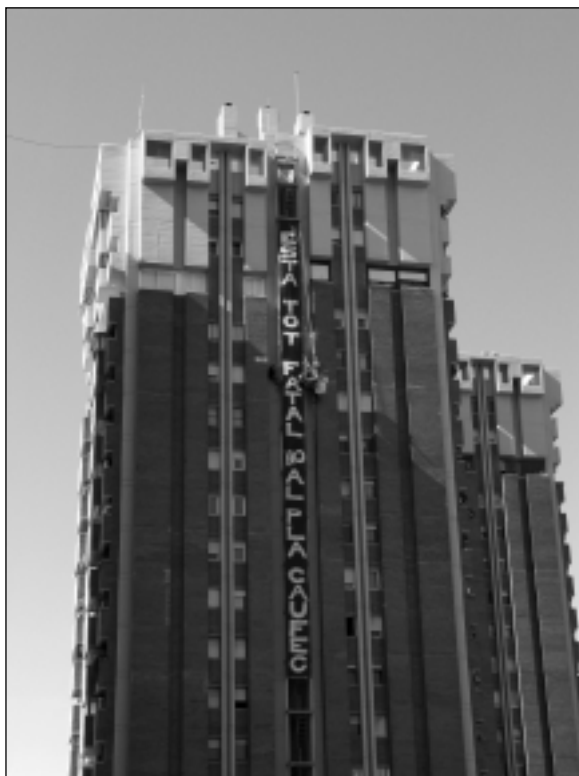
SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

*El Pla Caufec s'està
convertint en un malson
a causa de les importants
repercussions que tindrà
a la muntanya de Sant
Pere Màrtir. Fotografia
de Jordi Gironès.*

Núm. 271
Juliol
agost
2007

SOPAR DE LLUNA PLENA

30 juny — Sopar de Lluna Plena al santuari del Corredor (Vallès Oriental). L'itinerari a peu transcorrerà pel dolmen de la Pedra Gentil fins al propi santuari del Corredor on tindrà lloc el tradicional sopar.

EXCURSIÓ DE VETERANS

7 i 8 juliol — Excursió de Veterans al massís del Port, visitant el naixement del riu Matarranya i les Gubies del Parrissal. Es farà estada i nit a l'alberg Els Ports de Paüls (Baix Ebre).

EXCURSIÓ ALS ESTANYS DE GÉMENA I BESIBERRI SUD

14 i 15 juliol — Excursió als estanys de Gémena i Besiberri Sud (Alta Ribagorça) des del balneari de Caldes de Boí. L'excursió tindrà diversos trams per poder elegir individualment fins a on es vol arribar.

ALTA MUNTANYA

13 al 15 juliol — Excursió al Cervillona (Vall d'Ara, Pirineu aragonès).

27 al 29 juliol — Integral dels Besiberris (Alta Ribagorça).

CONCURS FOTOGRÀFIC

El Concurs Fotogràfic de la SEAS 2007 tindrà lloc, com cada any, el mes de setembre. Les fotografies es podran presentar fins al 7 de setembre inclòs tant a la SEAS (dimarts de 8 a 9 del vespre) com a la secretaria de l'Ateneu.

El veredict de jurat tindrà lloc el 12 de setembre i no es farà públic fins al dia 15 de setembre durant el Sopar de Motxilla, on serà elegida la millor fotografia per votació popular.

PERE PRUNA I GASCON COMPLEIX 100 ANYS

Pere Pruna i Gascon –l'únic dels fundadors de la nostra Secció que és entre nosaltres– ha complert 100 anys el 23 de maig de 2007, motiu pel qual volem fer-nos ressò d'aquesta efemèride a les planes del nostre butlletí fent-li arribar des de Sant Just a Santiago de Xile la nostra entusiasta felicitació.

LA NOSTRA NATURA ÉS UN BÉ ESCÀS

Quan llegiu aquesta editorial, ja hauran passat les eleccions i fins i tot podria estar constituït el nou govern municipal. Tot i això, el camí a seguir no haurà fet sinó començar i el govern municipal que surti, sigui del color que sigui i fruit dels pactes a què obligarà l'aritmètica democràtica, haurà de fer front als compromisos que prèviament han transmès als electors. Des de la nostra posició com a centre excursionista, i atenent el compromís que això significa a nivell de Sant Just, considerem que és l'hora de fer la carta als reis i traslladar al nou equip de govern una reflexió de les necessitats que cal tenir en compte relacionades amb el nostre entorn paisatgístic i més concretament de la serra de Collserola.

Hi ha dos punts que considerem bàsics. El primer és desenvolupar una política decidida de protecció del nostre espai natural. El segon és prendre un clar compromís per aconseguir que els nostres ciutadans puguin gaudir-la plenament evitant tot tipus d'agressió al medi.

Per complir aquests punts cal mantenir una actuació sense concessions ni especulacions que es desviïn dels compromisos presos, i els ciutadans tenim el deure de

vetllar perquè això no es produeixi.

És fàcil parlar de gran temes i no entrar en el detall de les concrecions. Per això, volem parlar de fets concrets que ens preocupen com són: 1) la necessitat de millorar el nostre entorn natural mitjançant la recuperació de les fonts evitant que seguim perdent-les una darrera l'altra; 2) trobar els ajuts que calguin per evitar que perdem el patrimoni de les masies del nostre terme municipal ajudant la promoció de les feines del camp; 3) la recuperació de les lleres dels torrents i rieres amb criteris adequats i 4) evitar la circulació de vehicles tot terreny pel Parc de Collserola i la de bicicletes pels camins i corriols no autoritzats.

Per altra banda, entre tots, polítics i ciutadans, hem de tenir molt clar que la nostra muntanya ha de ser protegida sense cap mena d'enjardinament artificial. Hem d'aconseguir que indrets selvàtics, com el magnífic Bosc Gran (entorns de Santa Creu d'Olorda) i la riera de la Rierada (al vessant nord de Collserola), es mantinguin al seu aire sense ser domesticats. «La nostra muntanya» no és només la compresa estrictament dins del nostre terme municipal, hem d'eixamplar la nostra concepció de l'entorn natural i tenir ben present que la natura és un bé escàs sobretot en àrees com la de la nostra conurbació metropolitana.

CAUFEC, UN PLA ESPECULATIU

Ferran de la Fuente

La muntanya de Sant Pere Màrtir està amenaçada per un projecte gegantí –l'anomenat Pla Caufec (Cauval i Fecsa)– que ha estat rebatejat amb el més grandiloqüent Pla Porta Barcelona amb la finalitat d'evitar la mala imatge d'aquest projecte. Una porta que, inevitablement, quedarà molt petita si aquest pla no s'atura.

Es pretén construir 34 edificis en el vessant de Sant Pere Màrtir que davalla cap a Esplugues, en el barri de Finestrelles, dos de 105 metres d'altura. El Pla General Metropolità de 1976 que permetia construir 30.685 m², ha estat ampliat a 234.800 m², fet que suposa l'onze per cent de l'edificació d'Esplugues.

És un pla especulatiu farcit d'irregularitats. Per tal de justificar el sostre edificable, la tercera part dels terrenys afectats, que són públics (Ajuntament d'Esplugues, MOPT, MOPU), han estat cedits sense cap compensació a canvi. Si Sacresa –actual propietària– ha d'indemnitzar, paga a 1.200 euros el m² mentre que si un veí ha de comprar a Sacresa, ho ha de fer a 2.700 euros el m². Són dos exemples d'especulació, però no en tindríem prou amb un butlletí sencer

per explicar les «trampes» d'aquest pla.

A més d'interposar una barrera arquitectònica entre Sant Pere Màrtir i Esplugues, produirà un coll d'ampolla que afectarà el trànsit de les poblacions situades a ponent de Barcelona i la mateixa ciutat, tant per l'entrada de la Diagonal com per la de la carretera de Collblanc, perquè afecta ambdues vies. Es preveu un moviment afegit de 35.000 persones/dia que afectarà els barris de can Vidalet, can Clota, Finestrelles, Ciutat Diagonal i La Miranda.

Amb aquest pla es posa de manifest el menyspreu que l'Ajuntament d'Esplugues sent pel tros de muntanya que li queda perquè la resta del municipi es troba pràcticament cobert de ciment. Unes instal·lacions privades de tennis amb pistes penjades que cauen a trossos i el complex d'antenes del cim, no sembla massa actiu per una muntanya que en el passat va ser emblemàtica per als habitants de la vila i que avui sembla el punt de mira de tota especulació.

SANT SALVADOR DE LES ESPASES

Isidor Cònsul

Les restes del castell de les Espases fan equilibris sobre un esperó acinglerat al damunt del congost del Cairat, a tocar de l'ermita de Sant Salvador i davant dels llençols de pedra que són la proa de Montserrat. Tot plegat és petit com un puny, però la raconada és una meravella. Quan l'enfiles des de Sant Pere Sacama –una altra construcció medieval sobre un roquissar– sembla

més una il·lusió que no pas una realitat i estàs convençut que l'indret, emparat com l'heura entre el rocam, és inaccessible. Però t'hi porta, amb relativa comoditat, un corriol que serpeja per la fondalada d'un bosquet, entre alzines i restes de pins cremats, i s'enfila fins a la clenxa de l'aresta on hi ha les restes de l'ermita i de l'antiga fortalesa. Els papers que ens ha repartit Josep M. Rius parlen d'unes pedres documentades des del segle IX i que l'antiga ermita del castell va esdevenir santuari a partir del XIV. El paratge ha estat abandonat i restaurat diverses vegades, la

Sant Salvador s'alça en un turó encimbellat enfront Montserrat. Foto de Jordi Gironès

darrera el 1929, i al punt més oriental del santuari, hi hem trobat una colla d'escoltes que hi havia passat la nit. Els més diligents escalfaven la llet de l'esmorzar, però la majoria ronsejava encara dins del sac de dormir.

El matí emboirat desdibuixa les parets llises de Montserrat que s'intueixen al davant, ha cantat un xoriguer entre penyals propers i tot ha anant prenent la forma d'un aire únic, amb la gràcia que tenen aquests nius austers de pedra vella, aquests miradors de privilegi que semblen inaccessibles on, per sort, només s'hi arriba a peu i sense possibilitats que hi empudeguin els bàrbars del motociclisme de muntanya. Abans, després de passar per Sant Pere Sacama, hem esmorzat a tocar de l'antiga masia de Mas Ventós, ensorrada de fa grapat d'anys, on només es mantenen fermes les cantoneres de pedra madura. Són ruïnes que parlen –peatge del temps i melangia d'allò que fou i no és– d'una estructura social i econòmica llunyana i d'uns models de vida perduts, potser ocults en cadascuna de les pedres, com ho confirmen dues moles de molí que jeuen colgades d'herba a tocar mateix del brocal d'un pou que encara té aigua. Amb l'esmorzar, sota l'escalf tímid d'un sol d'hivern, ha començat un d'aquests matins de diumenge de quasi felicitat, caminada i natura, amb la intenció d'anar a buscar, després d'aquesta aturada a Sant

Salvador, el punt culminant de la Creu de Saba, a l'extrem de la serralada del Puig Ventós, un mirador de postal, si el dia fos clar, sobre Olesa de Montserrat.

Sota mateix d'on som, entre el llençol montserratí i l'aresta més valenta del penyal de Sant Salvador, el Llobregat cantusseja pel congost del Cairat, la gorja escanyada entre Monistrol i la Puda de Montserrat. Des d'aquí dalt estant s'intueixen els edificis del balneari d'aigua sulfurosa i carbonatada de la Puda, que fou sumptuós i esplèndid des de mitjan XIX fins als anys trenta del XX, amb un notori predicament si calia guarir herpes, lupus, escrofulisme i afeccions reumàtiques. L'aigua encara hi raja a una temperatura propera als trenta graus i, temps era temps, van venir a tractar-s'hi Verdaguer i Collell, tots dos del mateix mal, una depressió de cavall, que van haver de somatitzar de bracet amb altres malalties. El cas de Jacint Verdaguer és conegut, però no tant el de Jaume Collell que només jugava, com a poeta, a la categoria regional. Però la capacitat agitadora del coratjós canonge vigatà, home de cor militant i el cap prou ben moblat, va ser una de les línies de força del moviment de renovació literària, política i religiosa de la Renaixença.

El març de 1888, Collell va atrapar una senyora pulmonia i els metges li van recomanar fer bondat i una llarga temporada de repòs. El veien tocat

Unes escales excavades a la roca esdevenen el tram final fins a Sant Salvador. Fotografia de Jordi Gironès

dels nervis i, víctima del propi entusiasme, també acumulava el cansament de fer sortir cada setmana «La Veu del Montserrat» i d'apuntar-se voluntari a totes les campanyes patriòtiques i religioses del seu temps. No va fer-ne gaire cabal i, un any després, el maig de 1889, va tornar a caure malalt. Aquesta vegada, però, un metge dels nervis el va obligar a un repòs absolut i l'ordre de deixar el treball intel·lectual durant tres anys. A *Efemèrides dels meus 50 anys de sacerdot* recorda el tractament de xoc

que va rebre per acostumar-se al repòs i que consistia a viure comunicat en un balneari on feia vint hores de llit sense altra cosa per llegir que el breviari: *no tenia més comunicació que la de la minyona que em servia el menjar, i dues vegades al dia venien els joves Joan Blancafort i Lluís Nadal que em davan el massatge a cames i braços (...) d'aquest tractament tan rigorós en vaig treure la convicció de que havia d'abandonar tot treball si volia salvar la pell.*

Amb la malaltia per barret, Jaume Collrell va començar una vida

Març de 1895, Verdaguer amb el canonge Collell en el balneari Blancafort de la Garriga. Fotografia de Joan Baptista Blancafort.

itinerant de balneari en balneari, que combinava amb viatges de salut per mar, gairebé sempre a càrrec dels marquesos de Comillas, i l'objectiu de defugir Vic, la seva ciutat, durant els canvis de temps de la tardor i les fredorades de l'hivern. Tot i això, mai no va acabar de fer net, i sovint es queixava dels tràngols d'una salut sacsejada, a més dels nervis, per atacs de fetsge, problemes als ulls, catarros biliars, pòlips al nas i fins una colerina gravíssima, la tardor de

1911. D'una estada de repòs que féu a Santa Cruz de Tenerife, l'any 1890, Collell reporta l'experiència que el va convertir en guia espiritual de quatre dames angleses: la baronesa de Conor, Gertrudis Robinson, una tal miss Edwards i la seva nebodeta Leonor Chapmann, a la qual vaig dirigir i encaminar de modo que al cap de poc temps entrava de religiosa en un convent del Sagrat Cor a Londres. De Gertrudis Robinson apunta que era una senyora rossa i desgarrada, que tot just feia set anys que havia abjurat el protestantisme i en tindria ella uns trenta de passa. Aqueixa es va sotmetre de tal modo a la meua direcció, que al cap de pocs mesos, quan jo me n'aní a casa, ella volia seguir-me. Collell, és clar, no li ho va permetre i l'aconsellà que, amb l'altra senyora velleta, la baronesa de Conor, fessen un viatge per Espanya i anessen a visitar a Santa Teresa a Alba de Tormes i que la Gertrudis hi fes un Tríduo. Des d'allí me va escriure: *je ai entendu la petite voix que vous me disiez, i al cap d'un any era ja monja del Sagrat Cor*. Una tacada excel·lent: dues de quatre convertides en monges! Era certament perillós, el senyor canonge de Vic!

GRP: LA VOLTA A ANDORRA

Bernat Macià

Tot pensant en què faríem durant les vacances vam fullejar un *Vèrtex* (el número 185, especial Andorra) i vam trobar-hi la ruta del GRP, que dóna la volta al Principat d'Andorra en sentit contrari a les agulles del rellotge. Un cop decidit el destí, ens vam trobar amb el primer problema, la manca d'informació sobre aquest GR. Fa anys es va editar una guia del recorregut, però actualment està exhaurida i no se n'ha editat cap nova versió. I buscant a Internet vam poder trobar molt poca informació. Així que només amb el nou mapa de

l'Alpina, l'exemplar del *Vèrtex* i coneixent que tots els refugis excepte el de Comapedrosa eren lliures i que la típica senyal del GR substituïa en aquest cas el color blanc pel groc, vam començar l'aventura.

La primera etapa començava a Juberri, un poblet proper a Sant Julià de Lòria. Posar-nos les motxilles ja va ser prou complicat, ja que durant els primers dies no podíem comprar menjar enlloc i com que després no sabíem on podríem fer-ho, vam haver de carregar-lo tot des del principi. Així que amb vint quilos a l'esquena vam començar a pujar cap a l'estació d'esquí de La Rabassa, a través d'un camí amb molt desnivell que travessava un bonic bosc. Des de la Rabassa passàvem per la Roca

*El refugi de
Siscaró és lliure,
com la majoria
dels refugis
andorrans.
Fotografia de
Bernat Macià*

de Pimes (2.171 m) i pel refugi del mateix nom, i iniciàvem la pujada cap al Pic Negre de Claror (2.642 m), on ens vam trobar amb un pastor que controlava les ovelles des del seu 4x4. Des del cim, vam baixar al refugi de Claror, en molt bon estat, on vam passar la primera nit.

La segona jornada s'iniciava amb una pujada fins al coll de la Maiana, passant pel magnífic estany de la Nou i pel refugi de Perafita. Al coll vam deixar les motxilles i en 10 minuts ens vam plantar al pic de la Maiana (2.520 m), molt poc visitat, però amb excel·lents vistes sobre la serra del Sirvent i els cims propers. Una fàcil baixada on vam poder contemplar unes quantes marmotes, ens portà fins als trams andorrans del GR-7 i del GR-11, més massificats que

el nostre. A partir d'aquí, pujada constant, passant pel refugi de Riu dels Orris, on uns matalassos criaven a quedar-s'hi. No obstant això, el nostre destí era més amunt, al refugi de l'Illa, que no disposava de les mateixes comoditats, però sí de molta més capacitat. Al seu costat, l'estany de l'Illa, on els pescadors van pescar truites que ens van oferir, però carregar amb la brossa fent pudor de peix tants dies no ens va acabar de convèncer. Cal destacar que fins l'any passat als refugis lliures andorrans hi havia contenidors on es podien llençar les deixalles, però des d'enguany ja no hi són i cadascú s'ha d'emportar les seves escombraries.

L'endemà una pujada continuada, que passa més a l'est del que marcava el mapa, ens portà fins al

cim del pic dels Pessons (2.864 m), on vam poder gaudir de les seves meravelloses vistes. El descens a través dels llacs de Pessons es va fer molt llarg i pesat i a més, a l'arribar a l'estany Primer, ens vam trobar amb la sorpresa que el Refugi Vell s'havia convertit en un restaurant on els cotxes hi poden arribar sense cap problema. Vam seguir la pista que sortia des d'allà fins al Refugi de Pla de les Pedres, on segons la guia no s'hi pot dormir a l'estiu perquè és d'ús exclusiu per als pastors. Però, per sort, no hi havia ningú i vam poder passar-hi la nit.

Per començar el quart dia una bonica baixada enmig del bosc ens va portar fins a la carretera, a les Bordes d'Envalira. Allà esperàvem poder comprar quelcom a la benzinera, però aquesta no disposa de botiga. Així que, sense poder repostar provisions, vam iniciar l'ascens fins al Port Dret que, com indica el seu nom, tingué parts de fort pendent i sense ombra i es féu molt avorrit. Malgrat això, un cop vam arribar-hi, el descens fins al refugi del Siscaró va ser d'allò més tranquil i amè, tot i que just després d'arribar-hi, va començar a ploure.

El cinquè dia ens va sorprendre de nou, amb un recorregut diferent al que marca el mapa; no obstant això, cal agrair aquest canvi perquè el flaqueig sota la Tossa de Juclar va ser espectacular amb un tram equipat amb corda i un paisatge

impressionant. A més a més, amb aquesta modificació de l'itinerari s'evita l'últim tram de carretera de la vall d'Incles. En arribar al refugi de la Cabana Sorda ens vam trobar que la font no rajava tot i haver-hi l'estany al costat i per tant vam haver de seguir amb les cantimplores mig buides. Des d'aquí, una dura pujada de pràcticament 400 metres per les Pales de les Basses de les Salamandres ens va portar fins a un coll des d'on podíem contemplar tota la Coma de Ransol al centre de la qual hi ha el refugi de Còms de Jan, el nostre final d'etapa. Per cert, en aquest refugi algú hi havia deixat uns matalassos inflables que ens van permetre descansar molt bé!

L'endemà, en sortir del refugi, un grup d'isards ens va rebre sense por i ens observava mentre enllestíem la motxilla. La jornada començava amb un ascens fins a la collada dels Meners, ben a prop del Pic de la Serrera (2.912 m). Val la pena arribar fins aquí per poder contemplar la vall de Sorteny i els pics que l'envolten. En poc més d'una hora de descens vam arribar al refugi de Sorteny, de molta capacitat però massa a prop de la carretera, i vam decidir continuar fins als pobles d'El Serrat i Llorts. Confiàvem que en algun dels pobles poguéssim comprar pa per poder allargar la ruta un parell de dies més del previst, però va ser impossible, així com tampoc va ser possible trobar cap allotjament. És per això

que ens vam veure obligats a seguir amb la jornada fins arribar al menut refugi de l'Angonella, on tot i estar ple vam poder passar la nit.

La setena etapa començava amb l'ascensió al pic del Clot de Cavall (2.588m) i al pic de Percanela (2.498 m), dos excel·lents miradors de les muntanyes properes. Posteriorment baixada fins a les Bordes dels Prats Nous i fins arribar al refugi del Pla de l'Estany, l'estany del qual havia desaparegut a causa de la sequera. A partir d'aquí, es tractava de seguir el GR 11.1 fins a trobar-nos amb la desviació que puja cap al refugi de

Comapedrosa. El cansament acumulat els darrers dies va convertir l'ascensió fins al refugi en un esforç considerable que es va veure recompensat per un extraordinari sopar i uns llits més còmodes que els que havíem trobat fins aleshores.

La darrera etapa del GRP s'iniciava amb la pujada a la Portella de Sanfonts on un fort vent ens rebé i ens acompanyà fins al Port Vell. Des d'aquí una baixada amenitzada per les ovelles ens va portar fins al coll de la Botella i seguidament fins a la collada de Montaner. A partir d'aquest coll res destacable, a part

El pic de l'Estanyó i la vall de Sorteny des de la collada de Meners. Foto de Bernat Macià

d'un grup de cérvols que van fugir ràpidament en veure'ns. Un darrer tram de pista ens dugué fins a Sispony, final de la volta a Andorra.

Recomanacions

- Porteu menjar per a tots els dies, ja que no se'n pot comprar enlloc.

- Les deixalles es poden llençar a la 3a, 4a i 6a etapa.

- Les marques del GRP són grogues i vermelles.

- La majoria de refugis són lliures, però estan en molt bones condicions i nets.

TEMPS EMPRATS

Juberri – Refugi de Claror	05:15
Refugi de Claror – Refugi de l'Illa	05:20
Refugi de l'Illa – Refugi de Pla de les Pedres	05:50
Refugi de Pla de les Pedres – Refugi de Siscaró	03:55
Refugi de Siscaró – Refugi de Còms de Jan	07:05
Refugi de Còms de Jan – Refugi d'Angonella	08:25
Refugi d'Angonella – Refugi de Comapedrosa	06:15
Refugi de Comapedrosa - Sispony	06:15
Total	48:20

Pic del Clot del Cavall i pic de Percanella, dos excel·lents miradors. Foto de Bernat Macià

XXXIII MARXA DE REGULARITAT DE LA SEAS "Fulgenci Baños"

**6 de maig de 2007 circuit al pantà de Foix
(Alt Penedès)**

Lloc	EQUIP	PUNTS
1	Pep Gil - Àngels Castillo	10,0
2	Felip Linares - Roser Iglesias i Elisa Linares	11,0
3	Isidor Cònsul - Romi Porredon	13,0
4	Albert Riera - Marc Riera	13,0
5	Toni Malaret - Xavier Malaret	14,0
6	Pere Pascual - Montserrat Sala	14,0
7	Teresa Reverter - Arnau Amador	14,5
8	Sara Fernández - Gina Fernández	16,0
9	Josep Maria Ballart - Maria Cònsul	17,0
10	Francesc Riera - Ricard García	19,0
11	Josep Maria Rius - Juanita Gimeno	19,5
12	Maria García - Josep Milà	19,5
13	Albert Malaret - Josep Maria Miralles	19,5
14	Bernat Macià - Núria Palomar	20,0
15	Pau Mora - Maribel Montfort	21,5
16	Toni Simó - Jaume Campreciós	23,0
17	Agustí Revilla - Conxita Cañas	23,0
18	Gaspar Orriols - Lúdia Camps	24,0
19	José Fernández- Marisol Cantú	24,5
20	Jordi de la Riva - Núria Mitjans	24,5
21	Ferran de la Fuente - Maria Lluïsa Sanz	25,0
22	Aina Llitrà - Eva Fernández	25,0
23	Joaquim Orriols - Esteve Llitrà	26,5
24	Francesc Riera - Carles Orriols	26,5
25	Joan Gironès - Josep Requena	27,0
26	Agnès González - Pili Jiménez	28,5
27	Núria Capdevila - Carles Sanz	31,0
28	Queralt Simó - Yolanda Díaz i Montse Bartrina	32,5
29	Núria Gironès - Marc Ponce	33,5
30	Juliana di Constanzo - Joan Mañé	47,5

ACORDS DE LA JUNTA**Reunió del 10 d'abril
de 2007**

—Durant la reunió es discuteixen els possibles regals per a la Caminada Popular del 7 d'octubre i l'itinerari que Ferran de la Fuente està acabant d'enllestir.

—Es decideix muntar una parada de la Secció amb motiu de la Diada de Sant Jordi que enguany coincideix amb la Firadesvern.

—Com cada juliol, aquest any també es farà una excursió de cap de setmana als Pirineus i tindrà lloc als estanyes de Gémena i Besiberri sud des del balneari de Caldes de Boí. També serà amb places limitades a 25.

—També s'anuncia el Sopar de Lluna Plena que enguany s'avança al juny, dia 30, d'acord amb la lluna plena. Serà al santuari del Corredor (Vallès Oriental).

—De nou hem posat en solfa el material que forma part de les farmacioles que tenim a la Secció. Ara caldrà tornar a utilitzar-les perquè considerem que s'haurien de dur a les excursions, sobretot a les que hi ha més participants.

—En haver complert Pere Pruna Gascon els 100 anys, es decideix fer-li arribar a Xile dos llibres de muntanya, a través del seu fill Pere Anton Pruna, i la nostra felicitació.

**Reunió del 7 de maig
de 2007**

—Es fa una valoració positiva de la parada del llibre que vam muntar i es decideix participar-hi cada any.

—Es comenta l'audiovisual “Dones Trangoworld al Nanda Devi”, presentat per Esther Vives i patrocinat per Finques Amat, en el qual tindrem l'ajut de Lluís Ramban en l'aspecte tècnic.

—S'analitza la recent Marxa de Regularitat, que va tenir lloc a l'entorn del Parc i pantà del Foix (Alt Penedès), i es constata que en aquesta edició ha baixat la participació, sobretot la de la gent jove perquè uns quants d'ells enguany estan en fase d'exàmens. El nombre de participants ha estat de 62 en 30 equips, i tot va anar força bé d'acord amb l'opinió dels participants.

—La nostra Secció participa en el Consell de Medi Ambient, i en la reunió de junta es comenten els temes més destacats de la darrera reunió que en aquesta ocasió, entre d'altres, va destacar el que fa referència a la preocupació que hi ha per l'impacte que pot representar, en el nostre entorn muntanyenc, les obres hidràuliques de connexió entre l'estació de Trinitat i la planta potabilitzadora del Baix Llobregat. Esperem que no passi d'un ensurt i no tingui cap mena d'impacte negatiu.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any 41, núm. 271

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul,
Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció),
Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa),
i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: El malson del Pla Caufec. Fotografia de Jordi Gironès	
Calendari	646
Pere Pruna i Gascon compleix 100 anys	646
Editorial: la nostra natura és un bé escàs	647
Caufec, un pla especulatiu, per Ferran de la Fuente	648
Sant Salvador de les Espases, per Isidor Cònsul	649
GRP, la volta a Andorra, per Bernat Macià	653
Classificació de la XXXIII Marxa de Regularitat	658
Informació de la SEAS	659

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL·LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES

Butlletí de la SEAS, 271 – Juliol-agost 2007